

κοίνωσα εὐθὺς εἰς τὸν κύριον Φαίρην τὸ εὐνοϊκὸν ἐξαγόμενον τῆς παρατηρήσεώς μου.

— Σὰς εὐχαριστῶ μυριάκις, ἀπήντησε· θὰ ἦτο ἡ φαντασί μου. Χάριτι θεῶν, δὲν ἔχομεν παιδί εἰς τὴν οἰκίαν, οἱ ὑπηρεταὶ μας ὅμως — αὐτοὶ δὲν πάσχουν ἀπὸ τὰ νεῦρά των — ἀφίουν προθύμως νὰ εἰτέρωνται τὰ παιδί τῷ χωρίου... Τί συρφετός, Θεέ μου! τί θόρυβος!.. Θὰ ἐπεθύμουν νὰ μεταρρυθμισθῆ ἡ κατασκευὴ τῶν μικρῶν ἐκείνων ὄντων. Ἡ φύσις, φαίνεται, δημιουργοῦσα αὐτά, ἄλλον σκοπὸν δὲν εἶχε, παρὰ νὰ πολλαπλασιάσῃ τὰς μικρὰς μηχανὰς τὰς προξενούσας θόρυβον ἀδιάκοπον. Δὲν νομίζετε καὶ σεῖς, ὅτι εἶνε ἀσυγκρίτως προτιμότερον τὸ εἶδος τῶν παιδιῶν, ἅτινα ἐφαντάζετο ὁ θεὸς Ῥαφαήλ;...

[Ἐπεται συνέχεια].

Ἡ ΛΟΥΟΜΕΝΗ ΧΑΝΟΥΜΙΣΣΑ

ὑπὸ ΛΕΪΛΑ - ΧΑΝΟΥΜ.

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον).

Ὑπὸ προαισθήματος ἀπικισίου ἐλαυνόμενος ὁ Φαῖδ ἐπορεύθη εἰς Λακλελί-Τζαμί, ὁ δὲ πρῶτος Μολλάς, ὃν ἀπήντησε, Μολλάς τῆς ὑπηρεσίας, τῷ ἐξήγησε τὴν αἰτίαν τῆς αἰφνιδίως ταύτης ἀνχωρήσεως.

KZ

Ἀφ' οὗτου εἶχον ἀρραβωνισθῆ ὁ Τζελλάλ-Βένης καὶ ἡ μνηστὴ του, δὲν ἐβλέποντο πλέον ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τοῦ χαρεμίου. Γνωστὸν ὅτι ἡ γυνὴ τοῦ Τούρκου δὲν ἀνήκει εἰς τὸν ἐκυτῆς σύζυγον, πρὶν παρέλθωσι δύο ἡμέραι ἀπὸ τῆς τελετῆς τοῦ γάμου· οἱ ἐρωτόληπτοι ὅμως δὲν παραδέχονται τὰς αὐστηρὰς ταύτας συνηθείας τοῦ Ἰσλαμισμού. Ἦρχετο λοιπὸν ὁ Τζελλάλ πᾶσαν ἐσπέραν καὶ ἐκχπνίζεν ἐν σιγῶν ὑπὸ τὰς θυρίδας τῆς Ἀζιβέ, καθ' ἣν ὥραν ὁ Ῥεσιδ-Μολλάς εὐρίσκετο ἐν τῷ τζαμίῳ, ἡ δὲ νέα κύρη, κεκομμηνὴ ὀπισθεν τοῦ δικτυωτοῦ, ὅπερ δὲν ἄφινε νὰ διακρίνη τις ἄλλο ἢ τοὺς μεγάλους ὀφθαλμούς της, καὶ ὑπὸ τὸ ὁποῖον μόνον τὴν μικρὰν χεῖρά της ἠδύνατο νὰ περάσῃ, ἤκουεν ἐκστατικῆ τὸς γλυκεῖς λόγους, οἵτινες κάμνουσι νὰ παρέρχωνται τὸσον ταχέως αἱ ἡμέραι τοῦ ἀρραβῶνος.

Πᾶσαν ἡμέραν ὁ Τζελλάλ ἔπεμπε δῶρόν τι καὶ ἀνθοδέσμην εἰς τὴν μνηστὴν του, καὶ πᾶσαν ἐσπέραν ἡ Ἀζιβέ, κεκοσμημένη διὰ τῶν κοσμημάτων του ἢ ὀσφρανομένη τὰ ἄνθη, ἅτινα τῇ εἶχον δοθῆ, ἠύχαριστει τὸν ἐξάδελφόν της τὸσοντον περιπαθῶς, ὥστε μετὰ λύπης ἀπεμακρύνετο ἀπὸ τῆς θυρίδος ὁ νέος ἀξιωματικὸς ἐπεθύμει δέ, εἰ δυνατόν, νὰ κρατεῖν τὰς ἀθῶκας ἐκείνας συνεντεύξεις μέχρι τῆς πρωίας.

Τὴν προτεραίαν τοῦ θανάτου τοῦ Ἀβδουλ Μετζίτ, ἐν βροχερῇ ἐσπέρῃ, ὁ Τζελλάλ, ὡς συνήθως, ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ σελαμλίκ, περιφρονῶν τὴν καταιγίδα, ἣτις διέσειε τὰ θυρόφυλλα, καὶ τὴν λεπτὴν βροχὴν, ἣτις ἀκαταπαύστως ἐπληττε τὸ λιθόστρωτον τῆς ὁδοῦ. Τὸ νὰ ἴδῃ καὶ ν' ἀ-

κούσῃ τὴν Ἀζιβέ ἠδύνατο νὰ τὴν κάμῃ νὰ λησμονήσῃ καὶ αὐτὴν τὴν κόλασιν!..

Ἦτο ἐλεεινὸς καιρὸς τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, μία ἐξ ἐκείνων τῶν καταιγίδων, ἃς κομίζει ὁ νότιος ἄνεμος, αὐτοὶ αἱ αἰφνίδιοι καὶ σφοδραὶ πνοαὶ κλονοῦσι τὰς ζυλινκας οἰκίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ διαδίδουσι τὴν πυρκαϊὰν μετὰ τρομερῆς ταχύτητος. Πᾶσαι αἱ θυρίδες, πλὴν ἐκείνης, δι' ἣς ὠμίλει αὐτῷ ἡ Ἀζιβέ, ἦσαν κλειστά· διότι οὔτε βροχὴ ἐπικειμένη, οὔτε ἄνεμος παγερὸς δύναται νὰ κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμούς καὶ τὰς θυρίδας ἐρωμένης περιμενούσης τὸν μνηστῆρά της. Ἡ Ἀζιβέ ἦτο ὀπισθεν τοῦ δικτυωτοῦ περὶ τούτου ὁ Τζελλάλ ἦτο βέβαιος. Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην μᾶλλον πρᾶ ποτε ἠσθάνετο τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ τῇ ὁμιλήσῃ περὶ ἔρωτος· ἡ ὄψις τῆς Νετζιβέ, εἶχε διεγείρει ἐν αὐτῷ τὴν ἀνάγκησιν ὀλοκλήρου παρελθόντος παρελθόντων καὶ τρέλλας, ὅπερ ἤθελε πάσαις δυνάμεσιν νὰ λησμονήσῃ μόνον δὲ τὸ φλογερὸν βλέμμα τῆς φιλάτης του καὶ ἡ γλυκεῖα φωνὴ της διεσκέδαζον τὰς λύπας τῆς καρδίας του.

Φθάσας ὑπὸ τὴν θυρίδα ὁ Τζελλάλ-Βένης ἐκάλεσε τὴν ἐξάδελφον του με ταπεινὴν φωνήν. Οὐδεμίαν ἀπάντησιν· παρετήρησεν ὅμως τοὺς δακτύλους τῆς νεάνιδος προσκεκολλημένους εἰς τὸ δικτυωτὸν καὶ τὸ ἄκρον τῆς περιχειρίδος τοῦ φορέματός της.

— Αὐτοῦ εἰσθε βεβχίως, λατρευτὴ χανοῦμισσά μου; εἶπεν ὁ νέος Βένης ἀνυψόμενος ἐπὶ τοῦ ἄκρου τῶν ποδῶν του, ἵνα πλησιάζῃ εἰς τὴν νεάνιδαν — Ἀγνοεῖς ὅπως ἡμῖν ἀνυπόμονος νὰ σὲ ἴδω! Ὅσον σὲ βλέπω, τόσον αἰσθάνομαι ὅτι σὲ ἀγκπῶ. Σὺ εἶσαι τὸ οὐράνιον τόξον, ὅπερ ἀνέτειλεν ἐπὶ θυελλώδους ὀρίζοντος καὶ κατεπράυνε τὴν ταραχὴν ὑπάρξεως κενῆς καὶ ἄφρονος. Ὅθεν διαφλέγομαι ὑπὸ τοῦ πόθου τοῦ νὰ σὲ ἀποκτήσω μετ' ὀλίγου, ὦ! ἡ καρδί μου ἀσχάλλει ἀνυπομονοῦσα· μοι φαίνεται ὅτι ἡ τοῦ ὑμεναίου μας ἡμέρα δὲν θὰ φθῆσῃ ποτὲ ἀκούοντως ταχέως, ἡ δὲ ζωὴ μου θὰ ἦναι βραχυτέρα τοῦ δέοντος διὰ νὰ σὲ ἀγαπῶ ὅσον σοὶ πρέπει!..

Ἡ Ἀζιβέ ἤκουσεν ἐν σιωπῇ, ὁ δ' ἀνυπόμονος νέος περιέμενε τὰς πλήρεις ἀγάπης ἀποκρίσεις ἐκείνας, ὧν δὲν ἐφείδετο πρὸς αὐτόν.

— Εἰπέ μοι πάλιν, με ἀγαπᾷς, τῇ λέγει, ὅσον χθές, ὅσον αὔριον, ὅσον πάντοτε; Στεναγμὸς ἀσθενῆς, εὐωδία τις ἀπερίγραπτος ἐφθασάν μόνον εἰς τὸν Βένιν.

— Προσφιλεστάτη μου μνηστὴ, ἐπνέλαβεν, ὀλίγον καὶ θὰ σὲ ὀνομάζω προσφιλῆ μου σύζυγον, θὰ δύνασαι νὰ μοὶ ὀμιλῆς ἐλευθέρως, θέτουσα τὴν ὠραίαν κεφαλὴν σου ἀφῶως ἐπὶ τοῦ ὤμου μου, καὶ ἀφίνουσα νὰ κυμαίνεται ἐπ' αὐτοῦ ἡ μακρὰ καὶ λελυμένη κόμη σου, εἰς τὴν ὁποῖαν ἐπιθυμῶ νὰ ἐπιθέσω τόσα φιλήματα, ὅσους ἀστέρους ὁ Ἄλλαχ θέτει ἐπὶ θερινοῦ οὐρανοῦ... Θὰ δύναμαι ἄνευ φόβου τοῦ νὰ παρκούσω εἰς τοὺς νόμους ἡμῶν, νὰ σφίγγω ἐν ταῖς χερσὶ τοὺς λεπτοὺς δακτύλους σου, αἵτινες κρατοῦσιν οὕτω τὸ δικτυωτόν.

Οἱ δάκτυλοι τῆς Ἀζιβέ ἐκινουῦντο πυρετωδῶς, τῷ ὄντι, εἶτα δ' αἴφνης διετάθησαν μετὰ τοῦ δικτυωτοῦ καὶ τῆς θυρίδος καὶ ἐφάνη ἡ λευκὴ χεὶρ τῆς νεάνιδος.

Νομίσας ὅτι ἡ Ἀζιβέ τῷ ἠπλονεν αὐτὴν, ὡς ἔπραττε πᾶσαν ἐσπέραν, διὰ νὰ θέσῃ ἐπ' αὐτοῦ φίλημα, ὁ Τζελλάλ προσήγγισε τὰ χεῖλη του· ἄλλ' ἡ χεὶρ ἦτο παγωμένη καὶ δὲν ἐφριξεν ὑπὸ τὸ φίλημα τοῦ μνηστῆρός της.

— Ἀζιβέ! ἀνεκραξεν ὁ Τζελλάλ ἀνησυχῶν διὰ τὴν ἀκινήσιαν ταύτην, Ἀζιβέ, ὀμιλήσόν μοι!

Ἡ νεάνις δὲν ἀπεκρίθη.

— Πρὸς Θεοῦ, Ἀζιβέ, μίαν λέξιν, με τρομάζεις! ἀπόσυρε τοῦλάχιστον τὴν χεῖρά σου!

Ἡ ἐπίμονος βροχὴ, ἣτις κατέκλυζε τὴν μικρὰν χεῖρα τῆς Ἀζιβέ, ἔκαμνε τὸν Ῥεσιδ-Μολλάν νὰ ἐπιστρέψῃ ταχύτερον τοῦ συνήθους. Τούτων συμβαίνόντων, ἐφθασε περιτετυλιγμένος ὅσον κἀλλιστα ἐντὸς τοῦ χαρταίου του, καὶ ἀκολουθοῦμενος ὑπὸ τοῦ ὑπηρετοῦ του.

Ὁ Τζελλάλ-Βένης δὲν ἔφυγε βλέπων αὐτὸν ἐρχόμενον, ἀπεναντίας δὲ προχωρήσας τῷ λέγει ἀδημονῶν.

— Πάτερ μου, ἴδετε τὴν χεῖρα τῆς Ἀζιβέ, ἐκεῖ, ἐκεῖ ἐπὶ τοῦ τοίχου, κάτωθεν τοῦ δικτυωτοῦ.

Ὁ Ῥεσιδ προσελθὼν ἀνύψωσε τὸν φωνόν, τὴν ὁποῖον ἐκράτει ὁ ὑπηρετῆς του, μέχρι τοῦ δικτυωτοῦ...

— Ἀλλάχ! θὰ ἔλεγέ τις ὅτι εἶναι χεὶρ νεκρᾶς, εἶπε με φωνὴν πεπνιγμένην, ἀνασηκίων τὴν μικρὰν χεῖρα, ἣτις ἔπεσεν ἀδρανῆς.

Ὁ Τζελλάλ ἐξέπεμψε κραυγὴν ἀπελπισμοῦ καὶ εἰσῆλθε μετὰ τοῦ Μολλά εἰς τὸ χαρέμιον ὡς βέλος, ἀφερπάζων δάδα ἐκ τῶν χειρῶν τῆς ἐμβροντήτου γρακίας κεδίνης, εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Ἀζιβέ.

Ἡ μνηστὴ του ἦτο γονυπετῆς ἐπὶ τοῦ σαφᾶ, κλίνουσα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς ἀνοικτῆς θυρίδος, τὸν δεξιὸν βραχίονα κρεμάμενον εἰς τὰ ἔξω, ἐν δὲ τῇ ἀριστερᾷ χεὶρὶ κρατοῦσα ἔτι ἐν τοῖς συσταλλομένοις δακτύλοις τὸ φαλίδιον τοῦ μύρου, ὅπερ ἡ Νετζιβέ τῇ εἶχε δωρήσει.

Ὁ Τζελλάλ ἔδραμε πρὸς τὴν νέαν, τὴν ἠγειρεν εἰς τὰς ἀγκάλας του, ἦτο λευκὴ ὡς ἡ ἐκ μουσελίνης ἐσθῆς της, ἡ δὲ λελυμένη κόμη της ἦτο κεκοσμημένη με ἀνθη γαζίας, τὰ ὁποῖα τῇ εἶχε στείλει τὴν πρωίαν.

— Πάτερ μου, πάτερ μου, ἀπέθνηεν; ἀνεφώνησεν ὁ Τζελλάλ ἐν ἀπελπισίᾳ, ἐνῶ αἱ δοῦλαι ἔσπευδον ἐρχόμεναι πρὸς αὐτούς, καὶ ὁ Ῥεσιδ-Μολλάς, ὠχρὸς καὶ αὐστηρὸς, ἔριπτε πέριξ αὐτοῦ βλέμμα ἐταστικόν.

[Ἐπεται συνέχεια].

K.

ΡΟΝΑΛΔΟΣ ΚΑΙ ΜΙΖΕΤΤΗ

ὑπὸ Albert Delpit.

[Μετάφρασις Αἰκατερίνης Ζίρκου].

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε προηγούμενον φύλλον).

— Θάρος, μικρὰ μου Μιζέττη! ἔλεγεν εἰς τὴν φίλην του. Θὰ ἐγειρώμεν τὸν

Ίωσθ, ὅστις θὰ μᾶς φέρει εἰς Ἰσπανίαν, ἔνθα διὰ παντός θὰ εἴμεθα ἐλεύθεροι.

— Ὡ! δὲν μοι λείπει τὸ θάρρος, ἀπεκρίθη ἀπλῶς ἡ Μιζέττη. Ἀλλὰ δὲν διακρίνω κλῶς, καὶ ἔπειτα νυστάζω.

Ἐπῆλθε σιγὴ τις. Τὰ πικιδία ἐξηκολούθουν κατερχόμενα αἴφνης τρομερὸς κρότος βροντῆς διέσεισε τὰ γηραιὰ Πυρρηναία ἀπὸ τῶν φοβερῶν αὐτῶν βῆθρων. Καὶ αἱ ἀστραπαὶ διεδέχοντο ἀλλήλας, ἄνευ διακοπῆς, διασχίζουσαι τὰ νέφη. Βιαία βροχὴ ἐπιπτε, βροχὴ μειμιγμένη μετὰ χαλαζῆς, πλῆττουσα τὰ δένδρα καὶ τοὺς αγρούς τοῦ σίτου. Τοῦτο ὁμοιάζε πρὸς πυροβολισμούς, πρὸς ἀγρίας τουφεκοβολὰς ἐπαναλαμβανόμενας, ὧν αἱ σφαῖραι τυχαίως ῥιπτόμεναι ἐπληττον δεξιὰ καὶ ἀριστερά. Συγχρόνως τεμάχια βράχων ἀπεσπῶντο, κυλιόμενα κατὰ μῆκος τῆς ὁδοῦ, ἰσχυρῶς ὠθαύμενα ὑπὸ τῆς λαίλαπος, ὑπὸ τῶν τρομερῶν πνοῶν τοῦ ἀνέμου, ὑπὸ τῶν θορυβωδῶς βρόντων αὐλακίων τῶν ὑδάτων. Ἐν τῷ οὐρανῷ αἱ ἀστραπαὶ δὲν ἔπυον, ὅμοια πρὸς μυριάδας ἠλεκτρικῶν σπινθέρων· καὶ ἐκεῖ κάτω ἐν τῷ ἐρυθρῷ καὶ μέλανι ὀρίζοντι, τὰ Πυρρηναῖα ἐμειδίων πρὸς τὴν ὀρητικὴν καταιγιδα.

— Ῥονάλδε! Ῥονάλδε! βοήθειαν! ἐφώνησεν ἡ Μιζέττη καταπίπτουσα.

Μέγας λίθος ἐμολώπισε τὴν κνήμην τῆς, συγχρόνως δὲ κόκκος χαλαζῆς ἔχων μέγεθος συκαμίνου εἶχε πληγῶσει τὴν μικρὰν εἰς τὸ μέτωπον. Λεπτὸς δὲ αὐλαξ αἵματος ἐφάνη ἀνωθεν τῆς ὀφρύος.

— Μέγιστε Θεέ! ἐπληγῶθης, Μιζέττη!

Ἡ παῖς ἐσφύγγισε τὸ αἷμα μειδιώσα, εἶτα δὲ εἶπεν:

— Ὡ! τὸ μέτωπόν μου δὲν με πονεῖ! Ἀλλὰ θὰ σὲ τὸ εἶπω· δὲν δύναμαι πλέον νὰ περιπατήσω.

Καὶ ὄντως, δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ περιπατήσῃ ἡ πτωχὴ Μιζέττη. Ἐποίησε δύο ἢ τρία βήματα ἐν τῇ ὁδῷ, εἶτα κατέπεσεν ἐπὶ τὸ γόνυ ὡς πληγωθεῖσα ἔλαφρος. Ὁ Ῥονάλδος ἐνέβλεψε περὶ. Ὁ κεραυνὸς διέσχισε πάντοτε τὰ νέφη. Ἡ βροντὴ ἠπειλεῖ καὶ ἡ βροχὴ βιαίως ἐδιπλασιαζέτο. Δὲν ἐδίστασε, καὶ κύψας πρὸς τὴν φίλην του:

— Θέσον τὰς χεῖράς σου περὶ τὸν τράχηλόν μου. Θὰ σὲ φέρω ἐν τῇ ἀγκάλῃ μου, τῇ εἶπε.

Ἐσεῖνη ἀπεκρίθη φαιδρῶς:

— Ὡ! πόσον τοῦτο θὰ εἶνε διασκεδαστικόν!

Παρέρριψε τὴν ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς κόμην τῆς, ἐσφύγγισε τὴν βροχὴν, ἥτις κατέρρεε κατὰ τῶν πρεσβίων τῆς καὶ ἐκρεμάσθη ἀπὸ τὸν τράχηλον τοῦ Ῥονάλδου. Ὁ νεανίας περιεπάτει τὸ πρῶτον ταχέως. Ἡ Μιζέττη δὲν ἐδάρυνεν εἰς τοὺς βραχιόνάς του πλειότερον σεισούρας ἐπὶ κλάδου πρίνου. Εἶτα βραδέως ἐπῆλθεν ἡ κόπωση, ἥτις ἐπρίονιζε μικρὸν κατὰ μικρὸν τὰς ἰγνύς καὶ τοὺς βραχιόνους τοῦ

Ῥονάλδου. Τὸ στήθος του ἐξωγοῦτο πνευστιῶν. τὸ βῆμά του ἀπέβαινε ἀμφιρπετές. — Χωρὶς νὰ ἀριθμήσωμεν τὰ παντοειδῆ κωλύματα, ἅτινα ἡ ὀρητικὴ καταιγὶς ἔρριπεν ἐν τῇ ὁδῷ—τεμάχια βράχων, ὑπερμεγέθεις κορμούς δένδρων, σωρούς τραχέων λίθων, κατὰ τῶν ὁποίων ὁ ἀβέβαιος αὐτοῦ ποὺς αἰφνιδίως προσέκρουεν. Ὁ Ῥονάλδος, καὶ ἂν ἤθελε νὰ ἀναπαυθῆ πρὸς στιγμὴν, νὰ ἀναπνεύσῃ, δὲν ἐτόλμα. Τίς εἰςέυρει ἂν ὑστερον θὰ ἐπανεύρισκεν ἀκούσαν δύναμιν, ἵνα ἐξακολουθήσῃ τὴν ὁδὸν του; Καὶ εἶτα ἡ Μιζέττη ἠρέμα ἔκοιματο ἤδη. Ὁ Ῥονάλδος ἠσθάνετο τὴν τακτικὴν καὶ ἀγνήν πνοὴν τῆς θωπεύουσιν τὸν γυμνὸν τράχηλόν του. Σταθμὸς τις ἠδύνατο νὰ ἀφυπνήσῃ τὸ προσφιλὲς παιδίον, καὶ ἐκεῖνος ὄφειλε νὰ προστατεύσῃ μέχρι τῶν ἐλαχίστων τὸ ὠραῖον πλάσμα, ὅπερ ἐγκατελείπετο εἰς αὐτὸν μετὰ τῆς ἐμπιστοσύνης τιθασοῦ πετεινοῦ. Οὐχί, ἡ κόπωση δὲν θὰ ἐδικαιολόγει τὴν θέλησίν του! Ὁ Ῥονάλδος ἠγωνίζετο ἐντείνων τοὺς μῦς αὐτοῦ, καταφρονῶν διὰ τῆς εὐγενεοῦς αὐτοῦ ὑπερηφανίας πάντων τῶν κατ' αὐτοῦ ἐξωργισμένων πολεμίων ἀνθρώπων, θυελλῶν, κόπων. Εἶχε τὴν ὑψηλὴν ὑπερηφανίαν νὰ ὑπερνικήσῃ ἑαυτοῦ. Τὸ φοβερώτερον ἦτο ἡ ὑπέροχιστος τῆς μικρᾶς κλιτύος, τῆς ἀγούσης πρὸς τὸν οἰκίσκον τοῦ Ἰωσθ. Ὡ! ἐκεῖ ὁ Ῥονάλδος ἐκινδύνευε νὰ ὑποκύψῃ! Τὸ αἷμα ἐβόμβει εἰς τὰς φλέβας του· πέπλος κατήρχετο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του· αἱ κατάπονοι κνημαὶ του δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ χωρήσωσι. Ἡσυχῶς προσήχετο καὶ θερμῶς πρὸς τὸν Θεόν, ὅπως τὸν ὑποστηρίξῃ μέχρι τέλους τῆς δοκιμασίας ταύτης. Τέλος ἔθηκε τὸν πόδα ἐπὶ τοῦ χλοερῶ ἐπιπέδου, ὅπου ὑψοῦτο ὁ οἰκίσκος τοῦ λαθρεμπορίου. Ἐνέτεινε τὰς δυνάμεις του διὰ τελευταίαν φοράν, ἵνα μὴ ἀφήσῃ τὴν Μιζέττην καὶ ὀλισθήσῃ, ἡσυχῶς δὲ καὶ θωπευτικῶς ἐναπέθηκεν αὐτὴν μετὰ τῶν φύλλων. Ἡ Μιζέττη, ὅτε ἠσθάνθη ἑαυτὴν ἐξηπλωμένην, ἠνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς μόνον, ἔφερε τὸν βραχίονα ὀπισθεν τῆς κεφαλῆς καὶ πτερόεντες ὄνειροι τὴν ἀπεκοίμισαν πάλιν. Ὁ Ῥονάλδος περιεστρέφετο περὶ τὸν οἰκίσκον, ἐκτύπα εἰς τὴν θύραν, λέγων σιγανῇ τῇ φωνῇ.— Ἀνοιξὸν Ἰωσθ! εἶμαι ἐγὼ ὁ Ῥονάλδος — Ἀλλ' οὐδεμίαν ἀπόκρισιν. Ὑψίστε Θεέ! μήπως ὁ λαθρεμπορὸς ἀπουσίαζεν, ἐν παρομοίᾳ νυκτί; Τέλος ὁ μοχλὸς τῆς θύρας ὑπεχώρησε καὶ ὁ Ῥονάλδος ἠδυνήθη νὰ εἰσέλθῃ. Οὐδέεις. Ὁ Ἰωσθῆς ἐπωφελέθη ἐκ τῆς θυελλῆς βεβιαίας καὶ τοῦ σκότους, ὅπως δοκιμάσῃ τὴν λαθρεμπορίαν.

Τότε βαθεῖα ἀθυμίᾳ κατέλαθε τὸν νεανίαν· θὰ ἐπανήρχοντο, θὰ τοὺς ἐπανεφέρον, καὶ θὰ τὸν ἐχώριζον τῆς Μιζέττης. Νὰ φύγῃ; ἀλλὰ ποῦ καὶ πῶς. Δὲν ἠδύνατο νὰ μένῃ ὄρθιος, αἱ δυνάμεις του τὸν ἐγκατέλειπον. Οὐδαμῶς θὰ εἶχε τὴν ἰακνήν δύναμιν, ὅπως ἐπαναλάβῃ τὴν Μιζέττην μετὰ τῶν βραχιόνων του, καὶ τὴν φέροι ἐκεῖ πέραν εἰς τὰ σύνορα. Ἐπεσε εἰς τὰ γόνατα ἐπὶ τῆς χλόης ψιθυρί-

ζων.— Θεέ μου! Θεέ μου! — Καὶ δάκρυα ἀνέβλυσαν ἐκ τῶν λαμπρῶν ὀμμάτων του. Ὁ ὄνειροπόλος ἐκεῖνος, ὁ ἔνθους, τὸ ἀνώτερον ἐκεῖνο ὄν τῶν κοινῶν ἀνθρώπων, προσέκρουε τὸ πρῶτον ἤδη πρὸς τὴν σκληρὰν πραγματικότητα. Ἠσθάνετο ἑαυτὸν ἀδύνατον παρὰ τὴν ἠθικὴν δύναμίν του, ἠττημένον παρὰ τὴν νίκην τῆς θελήσεώς του. Ὡ! σεῖς, ὠχροὶ φίλοι, σεῖς, ὧν αἱ σιαεὶ περιπίπτασθε περὶ τὴν διάνοιάν του· ὦ! σύ, Ἀμλετ ἄγριε, ἐν τῷ κοιμητηρίῳ τοῦ *Elseneur*, ἢ *Ahr*, ὀλοῦζων ἐν τῇ ξηρᾷ ἐρήμῳ, τὸ παιδίον τοῦτο ἔπασχε πᾶν ὅ,τι καὶ σεῖς ἐπάσχετε, καὶ οὗτος ὡσαύτως ἤρχιζε νὰ κατανοῇ αἰφνιδίως, ὅτι διὰ τὸν ἀνθρώπον τὸ ἄλλος εἶνε ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος τοῦ παντός.

Ὁ Ῥονάλδος ἦτο νενικημένος· ἦλθε καὶ ἐξηπλώθη παρὰ τὴν Μιζέττην καὶ καταβεβλημένος ἐκ τοῦ κόπου ἀπεκοιμήθη τὸν βραῦν ἐκεῖνον ὕπνον, ὅστις εἶνε ἀνάπαυλά τις ἐν τῷ ἄλλει.

Καὶ ἡ βροχὴ ἐξηκολούθει πίπτουσα διὰ μέσου τῶν κλάδων, αἵτινες παρεῖχον εἰς αὐτοὺς ἄσυλον, καὶ ὁ κεραυνὸς καὶ ἡ βροντὴ δὲν ἔταυον τοὺς βιαίους αὐτῶν θυμούς. Ἐφάνετο ὡς ἂν ἡ φύσις ἤθελε νὰ θέσῃ τὰ δύο ταῦτα παιδία ἐν ἀκτινοβολοῦντι τινὶ πλαισίῳ, ὅπως ζωηρότερον ἀναπαρστήσῃ τὰς λεπτὰς καὶ ξανθὰς αὐτῶν κεφαλάς, ἐπὶ τοῦ σκοτεινοῦ βάθους τοῦ βεβρογμένου φυλλώματος.

Ὁ ἥλιος εἶχεν ὑψωθῆ. Κατὰ τὴν πρωίαν ἡ βροχὴ ἔπαυσε, καὶ ἡ θύελλα ἔτραπη πρὸς δυσμὰς πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀνοικτῆς θαλάσσης. Ὡ! ποῖα ὠραία ἡμέρα, πλήρης φρισσούσης φαιδρότητας! Ἐκ τῶν δένδρων, ἐκ τῆς γῆς, ἐκ τῆς χλόης, ἐκ τῶν ὀρέων ἐξήρχοντο ἀρώματα ὀσέα, δρυμέα καὶ ἰσχυρά. Οἱ κλάδοι, ἀπομάσσοντας τὰ φύλλα των, εἰς ἃ ἐκυλίοντο μεγάλα σταγόνες βροχῆς, εἶχον τὴν φιλαεσκειαν ὠραίας κύρης. Τὰ πτηνὰ ἐθορύβουν θελκτικῶς καὶ νέφη ἀδιοράτων ἐντόμων ἵπταντο ἐν τῷ ἀέρι, ὅστις καθίστατο διαφανέστερος, διὰ τοῦ ἀρμονικοῦ οὐρανοῦ τόξου, ὅπερ διεχώρει τὸν ὀρίζοντα.

— Ἰδοὺ αὐτοί, ἐκεῖ εἰς τὰ χόρτα! εἶπεν αἴφνης ἡ ξηρὰ φωνὴ τοῦ κ. Thornton. Ἐκτελέσατε τὸ καθήκόν σας, κύριοι.

Ἦτον ἀληθῶς ὁ ἀγγλικανικὸς λειτουργὸς, φρουρούμενος ὑπὸ δύο χωροφυλάκων ἐχόντων τὸ πρόσωπον πατρικόν, τὴν μορφὴν γαλιήνων, καὶ οἵτινες ἐν τῷ βάθει τῆς καρδίας των ἔστειλλον εἰς τὸν δαίμονα τὸν κίτρινον ἐκεῖνον λεπτὸν καὶ ξηρὸν πορριτανὸν τῆς Ἀγγλίας! Ἐλάτρευον τὸν Ῥονάλδον καὶ τὴν Μιζέττην οἱ πτωχοὶ ἐκεῖνοι ἀνθρώποι, ἀλλὰ πῶς νὰ ἀντισταθῶσιν εἰς τὰς διαταχὰς τοῦ κυρίου δημάρχου; Οὐχὶ διότι ὁ κύριος δήμαρχος ἦτο κακὸς ἀνθρώπος, ἀλλὰ πῶς καὶ οὗτος νὰ ἀντιστῇ εἰς τὰς τοῦ κυρίου ἐπάρχου; Καὶ ὁ κύριος ἐπάρχος διέτασσε τὰς ἀρχὰς νὰ πράσχωσιν συνδρομὴν εἰς τὸν αἰδέσιμον James Thornton, ἐντόνως συνιστάμενον ὑπὸ τῆς αὐτοῦ ἐξο-

χρότητος, τοῦ κυρίου πρέσβευς τοῦ ἠνωμένου βασιλείου τῆς Μεγάλης Βρετανίας καὶ Ἰρλανδίας.

Δι' ἐνὸς ἄλλματος ὁ Ῥονάλδος ἦτο ἐπὶ ποδός. Ἡ Μιζέττη ἠγειρέτο ἤδη καὶ αὐτὴ ὁμοίως, ὠρῖα ὡς ἄγγελος ἔχουσα μεταξὺ τῆς κόμης τευχῆα χόρτων.

— Συλλάβετε τὸν πλάνητα τοῦτον! ἐπνελάβεν ὁ κύριος Thornton καὶ ἄς τελειώσωμεν πολὺ διήρκεσεν ἡ κωμωδία αὐτῆ.

Ἄ Ῥονάλδος εἶπε σιγαλῆ τῆ φωνῆ.

— Τάχιστα εἰς τὸν οἰκίσκον.

Καὶ πρὶν οἱ ἀντίπαλοι αὐτῶν δυνηθῶσι νὰ κάμωσι βῆμα, ὁ Ῥονάλδος καὶ ἡ Μιζέττη κατέφευγον εἰς τὸν οἰκίσκον τοῦ Ἰωσή, ἐν τινι γωνίᾳ τοῦ ὅποιου εὐρίσκετο γηραιὸν πεπληρωμένον ὄπλον στηριζόμενον εἰς τὸ μῦθος τῆς ὑψηλῆς ἐστίας. Ὁ νεανίας λαβὼν τοῦτο ἐν τῇ νευρώδει αὐτοῦ χειρὶ εἶπεν:

— Ἄν οἱ κλοῖοι οὗτοι ἄνθρωποι προχωρήσωσιν ἐν μόνον βῆμα, κύριε θεῖέ μου, πυροβολῶ καθ' ὑμῶν.

Εἶχεν ἀγέρωχον στάσιν ὁ ἀντάρτης ἐκαίνος λεοντιδεύς. Ἡ ξυνή αὐτοῦ κόμη περιέστειφεν ὡς αἶγλη τὸ ὠχρὸν πρόσωπόν του, οἱ δὲ μέλανες ὀφθαλμοὶ του, ἐφωτίζοντο ὑπὸ ἀκτίνων καὶ ἐσπινθηροβόλουν ἐξ ὑπερηφανείας. Ὁ αἰδέσιμος James Thornton ἐρρίγησεν ἐν τῷ εὐτελεῖ αὐτοῦ δέρματι ὡς ὁ Γολιάθ πρὸ τοῦ Δαβὶδ. Ὁ Ῥονάλδος τὸν ἔβλεπε κατὰ πρόσωπον καὶ μυρία σκέψεις συνεκρούοντο ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ τοῦ μεϊρακος ἐκείνου. Ἐγκλημα! Μὴ τι ἡ νεαρὰ τιμιότης του ἦτο πρὸς τοῦτο ἱκανή; Οὐχί! Τὸ ὄπλον τοῦτο ἠδύνατο νὰ ἐμποδίσῃ ἐκ φόβου πρὸς στιγμὴν τὸν ἄθλιον. Ὅστις τὸν ἐχώριζε τῆς Μιζέττης, ἀλλ' ὕστερον; Μὴ τι ἠδύνατο νὰ ἀντιστῆ πρὸς τοὺς καλοὺς ἐκεῖνους ἀνθρώπους ὑποχρεωμένους νὰ ἐκπληρώσωσιν ἀπλῶς τὸ καθήκον των; Μὴ τι ἠδύνατο νὰ ἀντιστῆ πρὸς τὸ Ustariiz; Οὕτω λοιπὸν ὤφειλε νὰ ἀπολέσῃ τὴν προσφιλῆ του, τὴν ἀγαπητὴν του Μιζέττην, νὰ ὑπάγῃ ἐκεῖ κάτω ὑπὸ τὸν φειὸν οὐρανὸν τῆς ζυφερᾶς Ἀγγλίας καὶ τὴν ψυχρὰν οὐμίχλην τοῦ Ταμέσεως;

— Νὰ ὑποχωρήσῃ ὅπως ἐπανεῖλη κατόπιν καὶ ἐπανεύρη τὴν Μιζέττην, ὅτε ἡ ἡλικία θὰ τὸν καθίστα ἐλεύθερον; Ἄλλ' ἦσαν τέσσαρα κατηραμένα ἔτη ἐξορίας, ἐν μέσῳ ξένων, οἵτινες δὲν τὸν ἠγάπων, οἵτινες θὰ προσεπάθουν νὰ ἀπατήσωσι τὴν Μιζέττην, νὰ τὴν πείσωσιν ὅτι ὁ μνηστὴρ αὐτῆς τὴν ἐλησμόνησε. Καὶ ἡ Μιζέττη ἦτο πλέον ἀδύνατος αὐτοῦ, δὲν θὰ ἄντεῖχεν ἴσως εἰς τὰ ἐπνευλημμένα αὐτὰ κτυπήματα... Πᾶσι αἱ ἰδέαι αὐτῆ περιεστρέφοντο ὀρηκτικῶς ἐν τῷ νῷ τοῦ Ῥονάλδου, ὅστις δι' ἐνὸς βλέμματος κατενόει ὅτι ἐν τῇ ζωῇ τὰ ὄνειρα ἡμῶν καὶ αἱ ἐλπίδες προσκρούουσι πάντοτε πρὸς τὸ ἀδύνατον.

Τὸ παιδίον ἐκύτταξε τὸν ἄνδρα. Ῥυτίς ἐκοίλαινε τὸ καθρὸν μέτωπον τοῦ Ῥονάλδου. Οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ εἶχον ἀγρίαν ἐκφρασιν, ὄρθιος πρὸ τῆς Μιζέττης ὁ μεϊ-

ραξ διετῆρει πάντοτε τὴν τῆς ὑπερασπίσεως θέσιν.

— Κύριε, ἐπανελάβεν, οἱ κλοῖοι αὐτοὶ ἄνθρωποι μὲ γνωρίζουσιν. Εἰξεύρουσιν ἂν ποτὲ ἐψεύσθην. Ἀπομακρύνθητε ἐκουσίως, ἀφήσατέ με μόνον μετὰ τῆς Μιζέττης καὶ ὀρκίζομαι ὅτι ἐντὸς μιᾶς ὥρας θὰ ἀναχωρήσω.

Ὁ αἰδέσιμος James Thornton ἐκίνησε τὴν μακρὰν αὐτοῦ κόμην. ὦ! οὐδὲν κλητέρον κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην ἐζήτηε ἀλλ' ἢ νὰ ὑπακούσῃ.

Τὸ γηραιὸν ὄπλον τοῦ Ἰωσή εἶχεν ἀκατανόητον εὐγλωττίαν. Ἄλλ' ἐν τούτοις προσέθηκε:

— Ἐχω τὸν λόγον σου;

— Ἐντὸς μιᾶς ὥρας, ἐπὶ τῆς τιμῆς μου, θὰ ἀναχωρήσω.

Γ'

Ἦδη ἦσαν ἐν τῷ ἀγαπητῷ αὐτῶν ἀσύλῳ. Ὑπὸ τὴν σκιαδα τῶν δένδρων, παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Νίβου. Ὁ ποταμὸς πλημμυρῆσας ἐκ τῆς θυέλλης ἐκύλιε τὰ κίτρινα αὐτοῦ ρεῖθρα μετ' ἀπικισίου πετάγου, συντριβὼν τὰ κύματα του κατὰ τῶν κορυμῶν τῶν δένδρων, καὶ τῶν τεμαχίων τῶν βράχων, ἀτινακρούοντες ἐν τῇ πορείᾳ του.

Ἡ Μιζέττη ὠλόλυξε.

— Θὰ φύγῃς! καὶ δὲν θὰ σ' ἐπανεῖδω πλέον! καὶ θὰ χωρισθῶμεν διὰ πικρὸς! ὦ! Ῥονάλδος μου, πῶς δύνασαι νὰ ζήσης ἄνευ ἐμοῦ; Σὲ καθικετεύω μεῖνε ἐδῶ, μὴ μᾶς ἐγκαταλίπῃς. Εἶμαι ἡ ἀδελφὴ σου, ἡ μικρὰ σου ἐρωμένη... Μὴ φεύγῃς, ὦ! μὴ φεύγῃς!

Ἐκλιε πάντοτε κρεμαμένη εἰς τὸν τράχηλόν του, ἐνῷ νευρικοὶ τιναγμοὶ ἐτάραττον τὸ μικρὸν καὶ ἀπελι σῶμά της. Ἐκεῖνος ἐρρίγει ὡς νεκρὸν δενδρῶλιον ὑπὸ ἀνέμου σλευόμενον. Ἦτο φρικτῶς ὠχρὸς χονδρὰ δάκρυα ἔρρεον κατὰ τῆς λευκῆς μορφῆς του. Ὁ δυστυχὴς ὑπέφερε φρικτῶς, ἀλλὰ δὲν εὕρισκε τὴν δύναμιν νὰ προσφέρῃ λέξιν. Τὴν ἐκύτταξε διὰ τῶν βραθῶν καὶ ζωηρῶν αὐτοῦ ὀφθαλμῶν, ἐν οἷς περιεδινεῖτο ἀγρία σκέψις. Εἶχε τὸ ὕψος ἀνθρώπου παλαιόντος πρὸς ἐκυτόν, ὅπως ἀποσείσῃ βάρους ὅπερ δὲν ἠδύνατο νὰ ὑπερικήσῃ.

— Μὴ φεύγῃς, μὴ φεύγῃς, ἐπανελάμβανεν ἐκείνη.

— Ποῖαν ἡλικίαν ἔχομεν Μιζέττη; ὑπέλαβεν ὁ Ῥονάλδος, διὰ τῆς μελωδικῆς καὶ σοβαρᾶς αὐτοῦ φωνῆς. Σὺ ἀριθμεῖς δέκα καὶ πέντε ἔτη καὶ ἐγὼ εἶμαι δεκαεπταετής καὶ κλαίεις καὶ κλαίω καὶ πάσχομεν ἤδη. Οὗτος λοιπὸν εἶναι ὁ βίος; Τὸ ἄλγος λοιπὸν εἶνε ὁ κλῆρος πάντων τῶν πλασματῶν, ἀφοῦ κατμαστιζεῖ ὄντα οὕτω νεαρά, καὶ δὲν δίδει χάριν οὐδὲ εἰς παιδιὰ ὡς ἡμεῖς.

Τὴν ἔλαβεν εἰς τοὺς βραχίονας καὶ ἀνακλιθεὶς παρ' αὐτῆ ἐπὶ τῆς χλόης, ἐξηκολούθησε σιγαλῆ τῆ φωνῆ:

— ὦ! ἀγαπητῆ μου, ζωὴ εἶνε ὁ ὕπνος καὶ θέλω νὰ ἐγερθῶ πέραν τῶν πραγμάτων τοῦ κόσμου τούτου. Θέλω νὰ

καταφύγω εἰς τὴν αἰωνιότητα, ὅπου τὸ πᾶν δὲν ἀπόλλυται, θέλω νὰ ἐγκαταλίπω τὸν κόσμον τοῦτον ὅπου τὸ πᾶν τελευτᾷ. Θέλω νὰ φύγω εἰς τὴν χώραν τῶν ἐρώτων, τῶν αἰωνίως πιστῶν, ὑπὸ τοὺς ἀγνώστους οὐρανοὺς, περὶ ὧν τόσον συνεχῶς ὠμιλήσαμεν.

Ἐκείνη ἐρρίγησεν εἶτα βλέπουσα αὐτὸν κατὰ πρόσωπον τῷ εἶπε:

— Θέλεις νὰ ἀποθῶνῃς;

— Ναι!

— Διατί μὲ ἀφίνεις ὀλομόναχον;

— Διότι δὲν θέλω νὰ ζήσω ἄνευ σοῦ, καὶ εἶμαι παιδίον καὶ τὸ πᾶν μᾶς χωρίζει. Καλῆτερον νὰ ἀποθῶνω. Τοῦλάχιστον δὲν θὰ μὲ λησμονήσῃς.

Ἀπέλις ἡ καὶς τὸν ἐνηγαλίσθη.

— Φέρε με μετὰ σοῦ, Ῥονάλδος, θέλεις; τῷ εἶπε διὰ σιγαλῆς φωνῆς.

— Νὰ σὲ φρονέσω; Ἄλλὰ δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα, δὲν θέλω νὰ ὑποφέρῃς.

Ἄχρὸν μειδίαμα διήνοιξε τὸ χεῖλος τῆς Μιζέττης καὶ ἔτι μᾶλλον προσεκολλήθη αὐτῷ.

— Σ' ἀγαπῶ!... σ' ἀγαπῶ, ἐψιθύρισεν ἡ Μιζέττη κάτωχρος καὶ κλείουσα τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἐκεῖνος ἀπεκρίθη δι' ἐκλιπούσης φωνῆς ὡς πνοὴ στεναγμοῦ.

— Σ' ἀγαπῶ!... ὑγείαινε!... ὑγείαινε!

Καὶ προσεπάθει ν' ἀπαλλαγῆ τῶν βραχιόνων τῆς νέας κόρης. Ἄλλ' ἐκείνη τὸν ἐκράτει σφιγτὰ καὶ ἐνῷ τὸ αὐτὸ μειδίαμα ἵπτατο ἐπὶ τῶν χειλέων της, τὸν ὤθει ἠρέμα πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀβύσσου, εἰς τὸ βάθος τῆς ὁποίας ὁ Νίβος μανιώδης ἐκυλινδοῦτο. Ὁ Ῥονάλδος ἐκλείσε τοὺς ὀφθαλμούς. Τοὺς ἦνοιξε δὲ πάλιν ἀποτόμως, ὅτε ἡ ἀνερχομένη δρόσος ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ προσέβηκε τὸ πρόσωπόν του. Τότε ἠνόνησε καὶ προσεπάθησε νὰ ἀποθήσῃ τὴν Μιζέττην.

— Ὅχι, ὄχι ἐψιθύρισεν ἐκείνη, ἐπανεκλαμβάνουσα τοὺς πρὸ ὀλίγου ἐκφωνηθέντας λόγους του, θέλω νὰ ἐγκαταλείψω τὸν κόσμον τοῦτον, ὅπου τὸ πᾶν τελευτᾷ, ὅπως ὑπάγω μετὰ σοῦ ἐν τῷ κόσμῳ ἐκείνῳ ὅπου τὸ πᾶν εἶνε αἰώνιον!

Καὶ ἐν θωπιεῖα τινι ὑστάτη παρέσυρε τὸ σῶμα τοῦ ἀγαπημένου αὐτῆς, καὶ τὰ δύο παιδιὰ συμπεπλεγμένα κατεκρημνίσθησαν εἰς τὸν Νίβον, ὅστις ὑποκόφως ἤχησε περικλείσας αὐτὰ ἐντὸς τῶν ὑδάτων του.

BIBLIOTHEKĒ «ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ»

ΤΑ ΔΥΟ ΛΙΚΝΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΡΙΣΣΕΒΟΥΡΓ

Ἐξεδόθη ὁ δεῦτερος τόμος τῆς Βιβλιοθήκης, ἀπαιτιζόμενος ἐκ 10 τυπογραφικῶν φύλλων (σελ. 160), καὶ τιμώμενος λεπτῶν 50 διὰ τοῦ; ἐν Ἀθῆναις καὶ 60 διὰ τοῦ; ἐν τῆ; ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἔξωτερικῷ. Ἀποστέλλεται δὲ τῷ αἰτήσαντι ἄμα τῇ λήψει τοῦ ἀντιτίμου.

Ἄσοι τῶν κκ. Ἐνταποκριντῶν μᾶς ἔχουν λάβει τὸν πρῶτον τόμον, προακλουῖνται νὰ μᾶς εἰδοποιήσωσι δηλοῦντες συνῆμα καὶ τὸ ποσὸν τῶν σωματίων.

ΑΘΗΝΑΙΣ—ΤΥΠΟΓΡ. «ΚΟΡΙΝΘΗΣ» ΟΔΩΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ ΑΡΙΘ. 3